

Viisas koiramme Peni

”Kyllä se on jo vanaha tuo koira. Pittääkö se päästää kohta päiviltä? Kuitenkin sitä pittää ruokkia, että menneehän siihen jonku verran rahhaa. Vaikka kyllähän se ruukaa syyä ruantähteet, että ehä se sillä lailla ole kuluja tuonut. On se kyllä sinni mettäkoira ollu. Monet on reissut tehty ja paljon on tuonut syömistä pöytään. En tiä, ei sitä kyllä raski hävittää vaikka vanaha jo on. On se kyllä ollu hyvä syksy tän vuonna, palijon on lintuja saatu ja ovathan net nuo pojat olleet jonaki siinä mukana. Ovat innokkaita ansojen kokijoita, vaikka ei niillä vielä ikkää palijoa ole, Eino seittemän ja Lassi kuusi. Mihin net muut ovat menneet ku ei näy pihalla kisuamassa? Retriika, olekko nä nähäny poikia?”

”Juokse nopiampaa senki räpäle. Ollema kohta jo ansoilla. Kyllä net ilahtuu ko viiän kotia tuoretta lihhaa. Kyllä met osataan saalis ottaa pois, niinkö oomma äijän kanssa aina teheneet. Miten se tuo rakki lähti mejän völijyyn. Juoksee vain perässä ja haukkuu koko ajan. Säikyttää haukulla kaikki linnut. Ala tulla nyt, ei met vielä olla kaukana kotoa.”

”WOHWOHWOH...parempi pysyä perässä, vaikka hyviä tuoksuja joka puolella. Hmmm...lurps, lurps. haukun oikein lujaa niin kääntyvät vielä vaikka takaisin....mrrr...WOHWOHWOHWOH”.

Lokakuinen aamu oli noussut Kalkiasjärven rannalla kauniina ja kuulana. Yöllä lämpötila oli käynyt jo hieman pakkasen puolella ja ilma oli kylmempi mitä vielä viikko sitten. Järvessä oli ollut pientä riitettä, mutta se ei estänyt veljiäni Eino ja Lauri lähtemästä ongelle, vaikka eivät he oikeasti onkineet. Halusivat vain hämätä isää ja äitiä, että nämä eivät ihan heti huomaisi heidän katoamista pihapiirissä. Pojat halusivat näyttää isälle miten hyviä metsästäjiä olivat ja että osasivat toimia metsässä ihan omin päin. Erityisesti Einoa oli jäänyt viime kerran laiha metsästyssaalis harmittamaan niinpä he suuntasivat nyt tutuille metsämaille ihan kahdestaan. Peni-koira oli päättänyt, että se saa myös omat osuutensa saalista niinpä se pysytteli poikien perässä, kun nämä juoksivat minkä jaloistaan pääsivät kotitalon takana olevaan tiheään kuusikkoon. Eivät tienneet pojat eikä Peni, että siitä tulikin hieman pidempi reissu.

”Se on jo kohta ilta eikä niitä poikia näy? Kalallekko net lähtivät? Totta niillä on jo näläkä. Pittää mejä kohta lähtiä ettimään ja hälyttää naapurin väkikin völijyyn, jos net ei ala ilimaantumaan kohta kotia. Voi helekati penikat, kyllä net kaikkia keksivät mejän pään vaivaksi, vaan hyviä poikiahan net ovat. Kovia kalastamaan ja hyvänä apuna mettillä. Älä Retriika hättäile, kyllä net kohta tulevat. Oha niillä vissiin Peni matkassa ko ei sekään ole tässä jaloissa pyörimäsä ja haukkumassa. Peni on viisas koira kyllä se net huntalot ajattaa takaisin kotia. Älä itke Retriika, kyllä met lövämme net pojat

aivan varmasti. Minä lähen nyt Sirviöön soittamaan virkavallan ja häätö käyvä kans kyläläiset kuttumassa. Jää nä kotia Tertun ja Olli-vauvan kanssa.”

”Penikka älä märyä siinä. Kyllä met kohta löyämme kotia. Meijän pittää vain mennä tuosta jojesta ylitte niin sitten tiän misä ollaan. Täsä kohta on hyvä mennä ylitte. Tehemmä nuista risuista tikkaat ja hivutetaan ittemme niitä pitkin niin ei kasuta. Ala tulla jo penikka, kyllä minä tiän mihin pitää mennä, ooha minä jo koulusakin ja ossaan mennä ihan itte sinneki. Mitä se tuo rakki haukkuu ja murisee niin mahoton. Onko se saanu jonku vainun vai mikä sillä on? Älä nä märyä nyt ko meijän pitää pysyä vain lämpimänä, jos jouvumme yön täällä mettässä olemaan. Onneksi oli kypsää puolukka että saatiin jotaki vähä syyä, vaikka näläkä ja kylmä on kyllä mahoton. Menemmä tuonne lattoon heiniä nukkumaan niin kyllä met pärjäämme yön yli.”

Niin oli ilta kallistunut yöhön Kalkiasjärvellä eikä Kettusen poikia oltu vielääkään löydetty etsinnöistä huolimatta. Poikien etsinnät oli aloitettu useiden vapaaehtoisten ja poliisin toimesta. Teiden varsille oli merkkivaloksi sytytetty nuotioita. Huoli kasvoi, kun poikia ei oltu vielä seuraavana aamunakaan löytynyt ja ilma kylmeni entisestään. Etsintöjä jatkettiin heti aamusta ja aluetta laajennettiin kotitalon läheisyydestä kauemmas Hanhiaavalle ja Taka-aavalle. Kyläläiset ja virkavalta tekivät parhaansa, että pojat löytyisivät mahdollisimman pian.

”WOHWOHWOHWOHWOH...nyt pitää haukkua ja lujasti. Ei net nuo ihmislapset kestä enää uutta yötä täällä kylmässä. Met koirat kyllä kestetään ilman ruokaa ja suojaa usiamman päivän, mutta ei net kestä nuo ihmisipolokset ko ei niillä ole turkkia eikä net osaa olla kiepissä, jos oikein tullee kylmä. Kyllä oli mukava nukkua poikien keskellä ja kaippa se vanha koiran turkki niitä lämmitti ko nukkuivat niin makiasti viime yönä WOHWOHWOHWOHWOH...”

”Kuulittako tet? niinkö koira haukkus tuolla jogen toisella puolella. Nyt äkkiä sinne. Se voi olla meijän Peni ko on niin ärhäkäs tuo ääni. PENIIII, PENIII...TUOLLA NET ON JOJEN TOISELLA PUOLELLA. Sehän on Alaloukusan vene tuossa jonku matkan päässä niin pääsemme sillä yli. Jää nä likka tähä oottamaa ja rauhottamaan poikia. Met haemma sen venneen.”

Niin löytyivät Kettusen pojat ja tarina sai onnellisen lopun. Viisas koiramme Peni eli vielä monta onnellista vuotta eikä siltä puuttunut enää mitään. Luita ja lämpöä riitti sen elämän loppuun saakka. Seuraava yö maastossa olisi ollut pojille kohtalokas, koska lämpötila laski pitkälle miinuksien puolelle ja halla palellutti puolukatkin. Kylläpä maistui pojille kuuma kaakao ja uni, kun pääsivät kotia Kettuseen. Eivät lähteneet pojat enää sen jälkeen omille teille pihapiiristä. Oli se sen verran opettavainen reissu.